

Gusar s smrkavim nosom

Kako je mali pirat staknil prehlad

Nekoč pred davnimi časi je proti južnim morjem plula piratska ladja, ki je iskala zaklad. Mali pirat Pavel je smel svojega očeta, mogočnega kapitana, spremljati na odprto morje, da bi se od njega naučil zares pomembnih stvari.

V vetru in dežju je mali pirat plezal po jamboru piratske ladje – gibčen kot opica in spreten kot gams. Na ladji se tako ali tako prej ali slej zmočiš. Zakaj bi se torej bal dežja? Prvi je želel v daljavi ugledati legendarni Otok zakladov. Ure in ure je posedal visoko na jamboru in strmел proti vzhodu, medtem ko je dež padal na njegova ramena, ki so se že tresla od mraza. Dečkov oče, kapitan, je do kosti premočenega malega pirata že večkrat okaral in mu celo zagrozil, da ga bo sklatil z jambora kot zrelo jabolko z drevesa, če se ne bo takoj umaknil z dežja. Toda mali pirat ga ni ubogal.

»Prehladil se boš!« je zagrmel kapitan, ki je stal daleč spodaj na palubi in mahal z dežnim plaščem.

»Neumnost, očka!« mu je z vrha odvrnil mali pirat. Res ni imel časa, da bi splezal z jambora. Tam v daljavi je namreč videl prve obrise zelenih otoških hribov.

Ne, spet se je zmotil. O Otoku zakladov še vedno ni bilo sledu. Ko je mali pirat razočaran splezal z jambora in se odpravil na večerjo, je opazil, da mu teče iz nosa. Na skrivaj je posmrkal. Tega namreč nihče ni smel opaziti. Sicer ga njegov oče, kapitan, zagotovo ne bi hotel vzeti s sabo iskat zaklad. Pa tako dobro je zemljevid zakladov iz steklenice proučil do zadnje podrobnosti, da bi lahko vodil odpravo. Jutri bodo končno prispeli do otoka. Prav zagotovo.

Toda ko je želel mali pirat naslednje jutro vstati s pograda, mu je postalo slabo. Ja ni staknil morske bolezni? »To pa res ne,« je pomislil mali pirat. Saj se ja že dolgo potika po svetovnih morjih. Pa vendar: vse ga je bolelo, še najbolj pa glava. In nos je imel zamašen, kot če bi ga zatesnil s katranom. Pa še zeblo ga je, čeprav je ladja plula po toplih vodah južnega morja. Ne, bilo mu je vroče. Ne, zeblo ga je. Hkrati ga je zeblo in mu je bilo vroče.

»Očka, eee ... gospod kapitan! Lahko prideš malo sem?« je zaklical mali, zdaj že močno bled pirat. Nič več mu ni bilo do iskanja zakladov. Pod palubo se je prikazal zaskrbljen kapitanov obraz.

»Kaj pa je, ljubi sin? Se ne počutiš dobro?«

Mali pirat je šibko odkimal in hitro splezal nazaj na pograd. Z debelo volneno odejo se je pokrili čez glavo in se ves tresel.

»Saj sem vedel. Prehladil si se.« Kapitan je stopil k pogradu in malemu morskemu razbojniku položil roko na prepoteno čelo. »Saj kar goriš!«

Kapitan je hitro prinesel termometer iz mornarske vreče ladijskega zdravnika. V nekaj sekundah so se njegovi sumi potrdili. Mali pirat je imel vročino.

»Vročino?« je vprašal mali pirat. »Je to nekaj, kar lahko poješ?«

»Ne,« se je namuznil kapitan. »Vročino imaš, ko zboliš.«

»Torej sem res staknil morsko bolezen,« je pobito rekel mali pirat. »Samo ne pošlji me nazaj na kopno!«

Kapitan je malemu piratu dobrodušno razmršil lase.

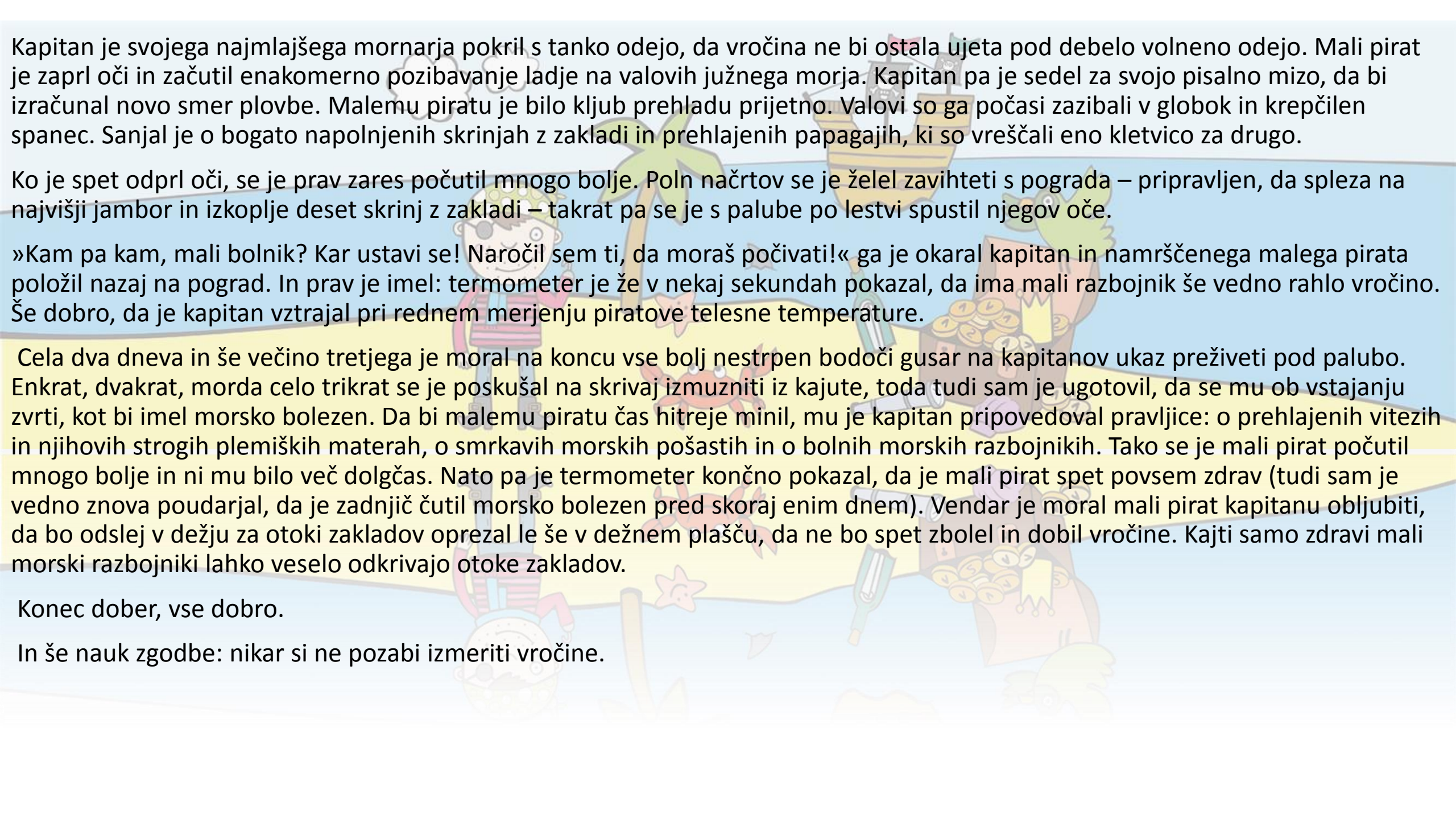
»Danes te bom poslal nazaj na pograd, mornar, in tam boš ostal, dokler ne ozdraviš.«

Mali pirat kapitanu ni ugovarjal. Počutil se je namreč klavrno. Kapitan je malega pirata nežno pobožal po hrbtu. Tako se je mali pirat počutil mnogo bolje. Ko so mali morski razbojniki bolni, potrebujejo predvsem veliko starševske pozornosti in nežnosti.

»Veliko moraš piti, mali pirat, in takoj ti bo bolje.«

Kapitan je enemu svojih mornarjev naročil, naj v sinovo kajuto prinese velik vrč kamiličnega čaja. Mali pirat je zavihal nos. Fuuuuj ... kamilični čaj. Toda ni ugovarjal. Počutil se je preveč šibko. In ko je v skodelico stresel tri ogromne žlice rjavega sladkorja, trpek zeliščni čaj sploh ni bil več tako slab.

»Zdaj pa malo zaspi. Boš videl, da se boš po počitku takoj počutil bolje.«

Kapitan je svojega najmlajšega mornarja pokril s tanko odejo, da vročina ne bi ostala ujeta pod debelo volneno odejo. Mali pirat je zaprl oči in začutil enakomerno pozibavanje ladje na valovih južnega morja. Kapitan pa je sedel za svojo pisalno mizo, da bi izračunal novo smer plovbe. Malemu piratu je bilo kljub prehladu prijetno. Valovi so ga počasi zazibali v globok in krepčilen spanec. Sanjal je o bogato napolnjenih skrinjah z zakladi in prehlajenih papagajih, ki so vreščali eno kletvico za drugo.

Ko je spet odprl oči, se je prav zares počutil mnogo bolje. Poln načrtov se je želel zavihteti s pograda – pripravljen, da spleza na najvišji jambor in izkoplje deset skrinj z zakladi – takrat pa se je s palube po lestvi spustil njegov oče.

»Kam pa kam, mali bolnik? Kar ustavi se! Naročil sem ti, da moraš počivati!« ga je okaral kapitan in namrščenega malega pirata položil nazaj na pograd. In prav je imel: termometer je že v nekaj sekundah pokazal, da ima mali razbojnik še vedno rahlo vročino. Še dobro, da je kapitan vztrajal pri rednem merjenju piratove telesne temperature.

Cela dva dneva in še večino tretjega je moral na koncu vse bolj nestrpen bodoči gusar na kapitanov ukaz preživeti pod palubo. Enkrat, dvakrat, morda celo trikrat se je poskušal na skrivaj izmuzniti iz kajute, toda tudi sam je ugotovil, da se mu ob vstajanju zvrtil, kot bi imel morsko bolezen. Da bi malemu piratu čas hitreje minil, mu je kapitan pripovedoval pravljice: o prehlajenih vitezih in njihovih strogih plemiških materah, o smrkavih morskih pošastih in o bolnih morskih razbojnikih. Tako se je mali pirat počutil mnogo bolje in ni mu bilo več dolgčas. Nato pa je termometer končno pokazal, da je mali pirat spet povsem zdrav (tudi sam je vedno znova poudarjal, da je zadnjič čutil morsko bolezen pred skoraj enim dnevom). Vendar je moral mali pirat kapitanu obljubiti, da bo odslej v dežju za otoki zakladov oprezal le še v dežnem plašču, da ne bo spet zbolel in dobil vročine. Kajti samo zdravi mali morski razbojniki lahko veselo odkrivajo otoke zakladov.

Konec dober, vse dobro.

In še nauk zgodbe: nikar si ne pozabi izmeriti vročine.